

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Rach Flabiolis era un encantador de serpents dels més acreditats. Sempre que acomplia els seus experiments feia rotllo.

L'ENCANTADOR DE SERPENTS

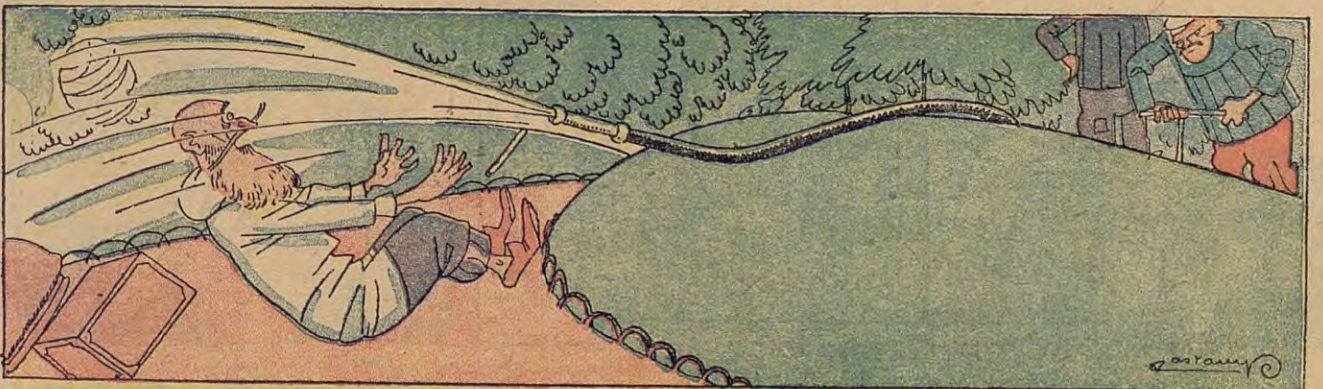
Però com que en aquest món quant més té, més es vol, volgué que la seva fama s'escampés arreu, i emprengué un viatge a Barcelona.

Ço que primer visità, fou el Parc i podeu comptar quina va ésser en seva sorpresa al veure damunt d'una panera una serp de més de vint metres de llarg.

Portat de les seves aficions, es disposà a encantar-la. La seva satisfacció no tingué limit quan observà que la serp es gronxava sots l'influència màgica del seu flabiol.

Però calculeu l'ensurt que tingué quan la serp amb un estornut sinistre l'inondà de ço que ell creia verí, donant-se per mort en calcular la quantitat que li havia anat a sobre. Els homes de la manguera encara riuen.

Competència

per MORA

—Heu's aquí el Sr. Blanquet, viatjant d'una molt important fàbrica de pasta per enllustrar les sabates, en el moment d'entrar en una casa compradora.

També viatjava el mateix article, per compte d'una altra no menys acreditada indústria, el senyor Panxo Fum d'Estampa, molt servidor de tots vostès.

Déu volgué que un dia aquests dos rivals — s'entén, comercialment parlant — es trobessin, amb força disgust d'ambdós, fent estada en un mateix hostel.

I, com era de preveure, a mida que els plats s'anaven buidant, cadascú omplia de glòria i cantava les excel·lències del betum que representava, deixant mal parada la qualitat del del seu company. I ben segur que la discussió hauria de generar en renyina, si la son no hagués esgotat abans les energies llurs.

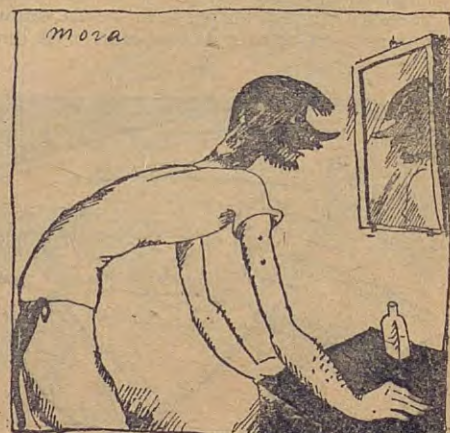
Gran fou la contrarietat dels dos viatjans en assabentar-se que havien de dormir en una mateixa cambra, puix en aquell hostel — que era el millor i únic del poble — solament disposaven d'una habitació.

No es descuidà el Sr. Blanquet d'avisar a l'hostalera que el cridés a les sis del matí. I mentre això feia, el Sr. Fum s'empescava una malifeta per poder convèncer a aquell de la negror i bon resultat del seu betum.

I vingué mitja nit i el viatjant negre qui encara no havia aclucat l'ull, posà en pràctica la seva pensada. I a tall de propaganda, emmascarà amb el betum tota la cara del Sr. Blanquet qui dormia deliciosament.

En aixecar-se aquest al matí i mirar-se al mirall, exclamà tot disgustat, disposant-se a rependre el son: — Si serà troç d'ase l'hostalera! En lloc de cridar-me a mi, ha cridat al negre. — L'èxit del Sr. Fum fou esclatant, car, a més, pogué visitar desembaraçadament la clientela.

El Robinson ignorant

(Per encoratjar al lector a aprendre de llegir)

OME a l'aigua! — cridà una veu enèrgica. — Mai, de tota la seva llarga vida miserable, no havia sentit una expressió que s'apliqués tan exactament al seu cas. No tingué, però, temps de fer ni aquesta senzilla reflexió, perquè tot seguit i sense el més petit interval, es sentí llançat al fons del fons, després recollit i pujat al cel, embolicat, empaquetat, expel·lit altre cop al soterrani, i tornat a pujar al quint pis, i

això tantes vegades, que no sabia pas ben bé els motius secrets de la Providència en repetir aquests exercicis amb tanta freqüència. Francament, amb tres o bé quatre vegades ja n'hi havia ben bé prou. Però no, el tractament havia d'ésser segurament dels més enèrgics, i ho fou. Ell no sabia pas si n'eixiria guarit, car la veritat és que no sabia pas que estigués malalt. Amb tot, si la malaltia que la Providència volia traure-li era la vida, no s'hi posava pas malament, encara que potser després canviés de parer i desistís d'un tractament que a ningú més — que a ella havia de fatigar, puix el pacient era dur.

I sense més, sense cap raó aparent que justificués el per què havia fet una cosa, ni el per què ara en decidia una altra, la Providència, amagant els seus ja secrets designis, l'escupí com una bolva damunt d'aquella platja.

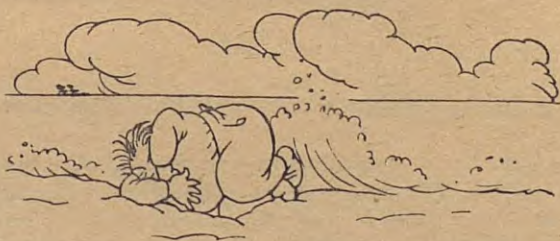
Encara no sabia ben bé el què li havia passat. Assegut a la sorra molla, mullat, rebregat, estovat, amb les orelles plenes de sal, les butxaques plenes d'algues i sorra, els cabells amb escates de peix, els ulls coents, es trobava, en fi de comptes que s'havia embarcat per anar a treballar i ara segurament que no ho hauria de fer! Ben segur que no hauria de fer res, és clar, si no és buscar-se el menjar, naturalment, i construir-se una barraca, ja va sense dir, i fer-se vestits, i defensar-se si algun animal l'atacava o bé alguns salvatges; però treballar, el que se'n diu treballar, res, res absorbament!

Això, de moment, li donà un gran benestar i s'adormí.

II

Ja en feia de dies que la tempesta l'havia arrebassat de l'entrepont del transatlàntic! Pobre emigrant que era, pobre naufrag ara es trobava. Ni el consol tenia de poder plànyer les altres víctimes perquè el vaixell no havia naufragat. Ni el consol d'aprofitar-se de les restes!

Era un Robinson deshereditat; un Robinson a la més extrema misèria, sense el més petit bagatge; i en dir el més petit volem dir realment el més petit, el que no ocupa lloc, el saber, la instrucció, perquè no en tenia: el nostre home era analfabet.

Ben mirat, per què havia de servir-li el saber llegir i escriure?

Si ho mirem amb més atenció descobrirem, però, que li hauria pogut servir per haver llegit les aventures d'almenys dos o tres altres Robinsons com ell i arribar a la illa una mica documentat.

Aquesta circumstància desgraciada féu que es trobés en la més pura de les innocències respecte el que és una illa, una illa deserta, un salvatge i fins i tot un naufrag.

I amb totes aquestes coses es trobava, com M. Jourdain, sense saber-ho. El naufrag, amb tot, era el que tenia més prop d'ell.

Passaren dies; passaren segurament també setmanes i potser i tot mesos. Que passaven els dies bé podia afirmar-ho; les setmanes, els mesos, ja era més difícil; el diu-

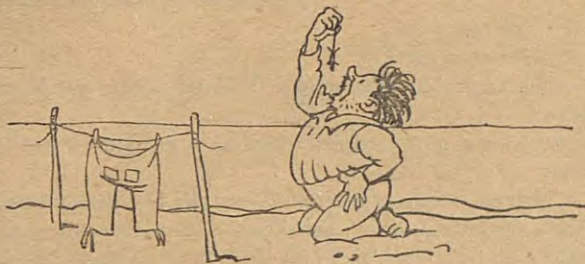
menge, el primer de més, la natura natural no els ha pas marcat amb cap signe perceptible. Potser sí que ben mirats hom hi descobriria alguna cosa de particular; però el nostre home era no gens cultivat.

Anà vivint — qui ho dubta? — d'alguna bestiola, d'algun peix, d'algun marisc, d'alguna fruita, però no progressà pas massa.

Era molt lluny de «L'Admirable Crichton». Nosaltres, però, no explicarem pas totes les seves tragèdies i, perquè no dir-ho? totes les joies que l'infeliç — infeliç? — experimentà lluny dels seus consemblants. Per altra banda, si ell no ens les hauria sabut explicar, com podem imaginar-les nosaltres que hem deixat d'ésser analfabets des de la més tendra infància?

Un dia, però, la Providència li volgué mostrar tot el que havia perdut en guanyar la llibertat dintre una petita illa perduda sense ni el sol bagatge de vint-i-vuit lletres.

Mentre buscava el dinar (musclos, gambes i algun peixot)

entre unes roques, veié un objecte brillant. S'ajupí, el pescà; era de vidre — era una botella — semblant a les que els naufrags llencen a la mar en circumstàncies apurades. Dintre l'ampolla hi havia, en efecte, un paper.

Podríem ara recordar la falla del famolenc que en el desert troba un sac de perles. No ho farem.

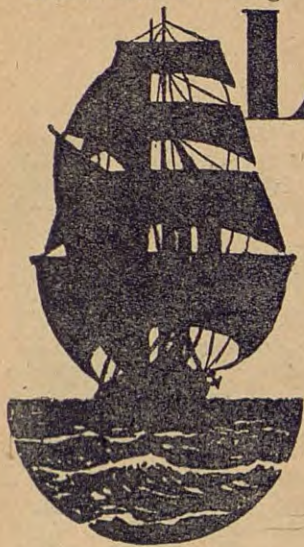
El nostre heroi, que tenia una vaga idea de tot el que acostumen a fer els naufrags abans de deixar-se engolir, sospità que era el clam d'un col·lega. L'instint, però, no el serví pas bé, i aquesta és la moralitat de l'història, ja que, si hagués sabut de llegir l'alegria no l'hauria deixat acabar, car dins la botella, en el paper, i en correcte dinamarquès, hauria pogut llegir el següent avis:

«Es comunica als naufrags d'ambdós sexes que tinguin l'honor de llegir aquest paper, vulguin tenir l'amabilitat de, tots els dimarts i tots el divendres, llançar llurs senyals (S. O. S.) de telegrafia sense fils, i la longitud i latitud en què es troben, ja que aquests dies el reu confortable vaixell «Hamlet» passarà per aquests mars fent el seu creuer setmanal carregat amb els seus acreditats llums d'esperit de vi especials per turistes, exploradors o naufrags a l'ensens o indiferentment i a preus a l'abast de totes les fortunes. Els naufrags seran salvats gratuïtament com a prima de la compra d'un sol llum. Garantit per tres mesos. — Signat, capità Olsen.»

El nostre analfabet, no cal dir-ho, tenia, a més a més, la desgràcia d'ésser català.

ANGEL FERRAN

L AU les aventures

d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Doncs, ordena que tothom galopi deu hores de carrera! — va fer el Roig.

— Es inútil. Ni M. Biard, ni menys elles, podran fer-ho encara que volguem. No veus que no s'aguanten? De què els ha de venir a uns senyors de París la resistència necessària per aguan-

tar aquestes trotades?

— Aleshores, què?

— No he trobat la solució... Però bé caldrà que la trobi aviat.

Tornaren a galopar i arribaren a les envistes d'una pulqueria.

— Només un quart de repòs! — cridà Lau fent un esforç per mantenir el seu posat autoritari davant els rostres extenuats i dolorosos de Mme. i de Mlle. Biard. Qüestió de vida i mort, senyores — afegí acalant el cap amb aire d'excusa.

— I no hi hauria manera de comprar els nostres perseguidors? — va aventurar Mme. Biard sense saber ben bé el què deia, aclaparada per la fatiga.

— Ah, sou ben cruels de no treure'ns d'aquesta situació! No se us acut res... res sinó fer-nos agonitzar sobre la sella... — va gemegar Mlle. Biard amb el seu accent de nena aviada.

Lau va mossegar-se el llavi, comprenent que aquella acusació sense solta no podia ésser contestada d'una manera correcta.

— Avant — cridà tot punyint d'esperons el seu cavall. Però no feia cinc minuts que galopaven, quan perderen de vista la pulqueria darrera una muntanyola i Lau aturà la calçada:

— Vaig a provar un remei heroic — digué. — Vosaltres seguïu galopant durant un parell d'hores. En acabat, cerqueu un recer i esteu amatents per defensar-vos si cal... Jo... Jo ja m'apanyaré.

— Què penses fer? — va fer el Roig atansant-se-li amb un principi d'esverament.

— Deixa-ho córrer! I empòrta't el meu cavall. Apa!

Lau saltà prestament en terra, atjà els seus companys i quan els veié de nou en marxa, va retornar cautelosament, sense ésser vist, als encontorns de la pulqueria.

Al capdavant de dues hores llargues, aparegueren deu genets.

— Ve-t'els aquí — va dir-se Lau que tot aquell temps no havia parat de combinar la manera d'entrebanca-los.

Els deu homes, sense baixar de cavall, demanaren beguda.

Lau va passar uns instants d'ansietat, tement que no s'aturarien; preparava ja dues pedres per fer saltar una espurna i calar foc a la pulqueria, únic mitjà per retardar la marxa dels perseguidors...

— Fa gaire temps que han passat per aquí uns estrangers amb dues dones? — demanà el que comandava d'aquella tropa.

— Poc temps — respongué el pulquero. — Potser ni dues hores.

— Només? Aleshores, raï! Els tenim el peu al coll — féu el comandant amb fanfarroneria.

— Si els heu d'atrapar, no us costarà gaire. Les dues dones no s'aguantaven i algun dels homes tampoc — seguí el pulquero oficiosament. — I pel que fa als cavalls, no tenen corda per gaire.

— Minyons, peu en terra. Descansarem i així reprendrem la marxa més valents. Ara ja sé que demà mateix seran nostres.

Ningú no es féu pregar. Els deu homes entraren a la pulqueria per trincar, menjar un bocí i fer una becaïna. Molts d'ells devien haver vingut poc temps ha de la Península, perquè llurs veus ressonaven com no és costum en aquelles latituds.

Era ja nit fosca. Els cavalls havien restat a l'entorn d'un arbrissó, a vuit canes de la casa. Lau va acostar-s'hi. Amb perfecte sang-freda n'embridà un i va desfer el ronçal de tots els altres... Com li servia en aquells instants la perícia, tan dolorosament adquirida sota el poder dels pointxes! En un tres i no res, sense una veu, sense un espatec de tral'a, tingué quinze cavalls aplegats davant el que ell havia elegit. Enfonzà els esperons, féu bronzir el llaç sobre el ramat que acabava de conquerir i el silenci de la planúria va ésser esquinçat per un trotar espès i decidit.

La tropa, alarmada, però no sospitant ni remotament la feta, va sortir en desordre de la pulqueria.

Uns segons de perplexitat. Havia estat un pànic a l'atansament d'una fera?... Quan el que comanava la tropa comprovà que tots els cavalls seguïen trotant plegats en la mateixa direcció, veié clar.

— Ens han robat!... Foc!... Enpaiteu-los! — vociferava com un energúmen.

Sonaren alguns trets i alguns soldats es posaren a córrer d'una manera insensata... i inútil. Mitja hora després, la pulqueria recobrava la calma. No s'hi sentia sinó algun respir feixuc i els juraments que proferia amb veu sorda el comandant de la tropa.

III PART

En els dominis de Sa Molt Fidel Magestat

— Mlle. Alcía — deia Lau amb un plaer tot just perceptible, després d'haver defugit les felicitacions de M. i Madame Biard i els cops de puny amicals del Roig — entre els quinze cavalls que he dut n'hi ha dos que són gairebé excel·lents per vós i per la vostra mare.

— Moltes gràcies, senyor Lau — va fer ella enrojolant-se tota.

— També és possible que no em calgui obligar-vos a fei jornades tan dures d'ara endavant... — afegí ell amb un somriure net de rancúnia.

— Amic meu — digué ella posant-se encara més encesa i emprant per primer cop aquesta apel·lació afectuosa — comprenc que ahir vaig parlar amb lleugeresa... Us en demano perdó.

Sense esperar la resposta, Mlle. Biard va cuitar a apartar-se.

L'excusa no havia estat ni molt explícita ni molt cordial. A En Lau li va semblar ben acceptable, tanmateix.

En quinze dies varen arribar a l'acampament del Guatemy, on La Condamine, Seniergues, Godin i Briolles havien arribat a creure's definitivament abandonats a llur sort. Quina joia, de veure's altre cop plegats!

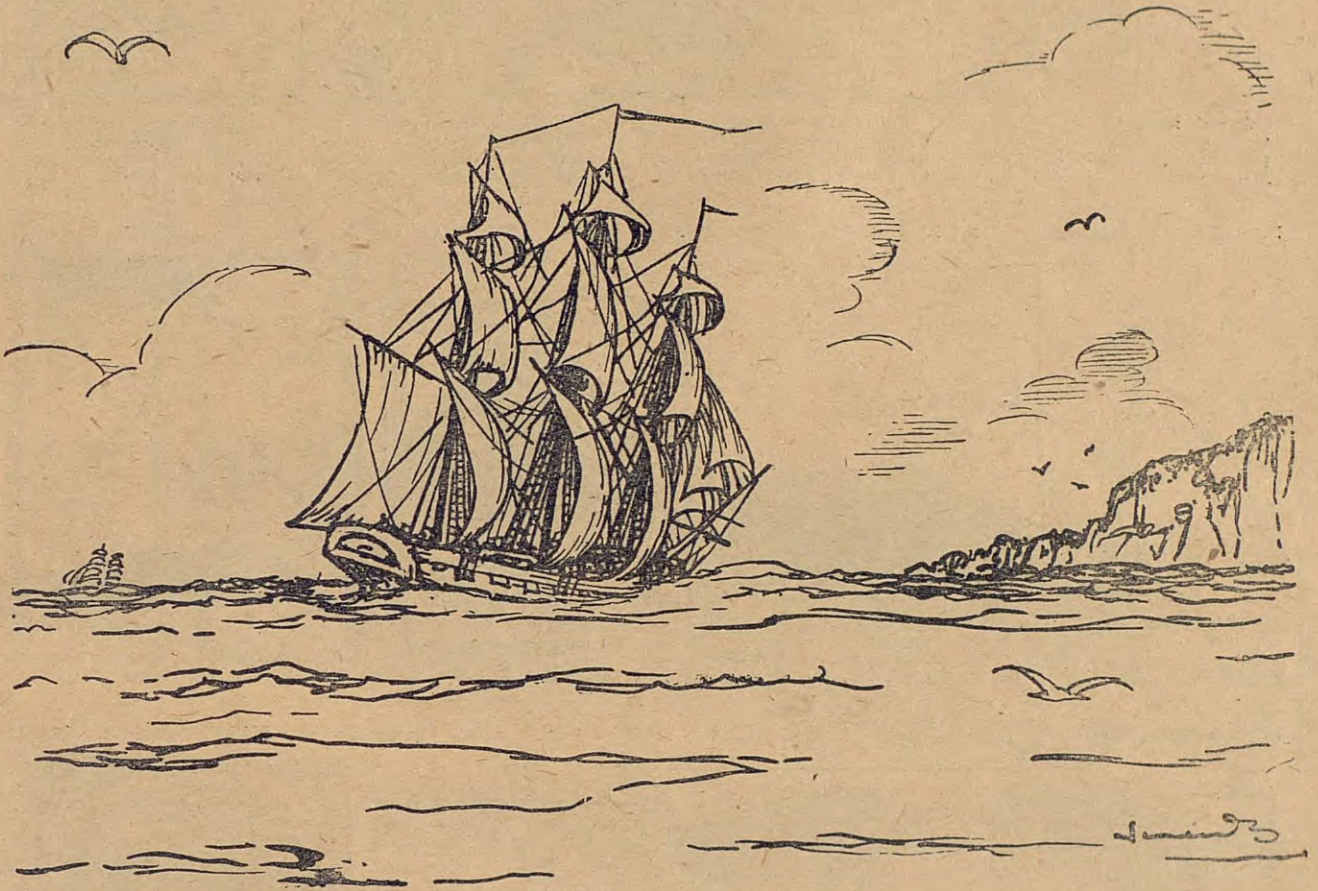
— No comptàvem pas amb vosaltres — feia La Condamine abraçant En Lau. Si trigueu quinze dies més, comencem a acostar-nos a Asuncion...

— Déu vosen guard! — feia En Lau. — Mme. i Mlle. Biard no em deixaran de mentir si us dic que els aires de la capital no són gaire sans:

— Hem d'alçar l'acampament. Això és indiscutible. Però cap on ens convé adreçar-nos? — digué M. Godin.

— El meu humil parer és que no podem triar gaire — va insinuar En Lau que tenia la gràcia de suggerir les solucions, sense mai fer semblant d'imposar-les. — Tinc entès que aneu ben proveïts de passaports i de recomanacions del Rei de Portugal i que teniu intenció de servir-vos-en... La frontera és pròxima...

— Senyors, anem-nos-en al Brasil — va fer M. Briolles, alçant-se del seu rústec tamboret, content d'haver trobat el desllorigador d'un conflicte que poca estona abans no havia tansols sospitat.

— Oh, no! — feia la mare, somrient, enmig de l'enorme fatiga que l'aclaparava. — Ja us explicaré... Es tota una història.

— El Roig tampoc està gaire content de la seva estada a Asuncion — afegia En Lau, que havia recobrat tot el seu bon humor d'ençà que havia deixat sense cavalls als esbirres del governador.

La conversa va generalitzar-se, i ara l'un, ara l'altre, varen refer tota la història d'aquells dies d'incertitud i d'angúnia.

— Senyors, hem dit força coses del passat — va fer Lau — però encara no n'hem dit cap de l'esdevenidor. Què pensen fer les vostres senyories? El governador del Paraguai, dins la jurisdicció del qual ens trobem encara, és possible que, irritat per la nostra fugida, ens faci la mercè d'enviar-nos algun altre destacament. Es prudent que l'esperem?

— No! per l'amor de Déu — va fer Mme. Biard amb un horror espontani. I de seguida, tement haver estat indiscreta, va agregar: — Es a dir, jo no tinc veu ni vot en aquesta assemblea.

La Condamine, Briolles i Seniergues varen protestar tots a la una. Calia sentir el parer de tothom, més que més el d'una dona intel·ligent i serena com Mme. Biard.

— Què hi teniu al Brasil, que la idea d'anar-hi us encomana aquesta decisió? — va fer La Condamine amb la somrient aprovació de tothom.

El bo de M. Briolles va explicar-se.

— No voldria tornar a París sense haver fet un viatge per la línia equatorial. Per un astrònom, compregueu-ho, és...

— Interessantíssim! Podríem mesurar els graus terrestres... — interrompé M. Biard, l'altre astrònom de l'expedició que, per primera vegada, d'ençà del seu viatge a Asuncion, donava senyal d'haver recobrat la seva curiositat d'home de ciència.

— Però, per l'amor de Déu, senyors... la línia equatorial... Suposo que no oblideu que som cap als vint-i-sis graus de latitud austral... Pujar fins l'equador representa mesos i mesos de viatge... — va insinuar Lau amb una imperceptible ironia que només varen copsar Mme. Biard i La Condamine.

— No discutim, amics — va dir aquest. — Ara lo essencial és sortir dels dominis de Sa Magestat Catòlica i entrar en els de Sa Fidel Magestat el rei de Portugal.

(Continuará)

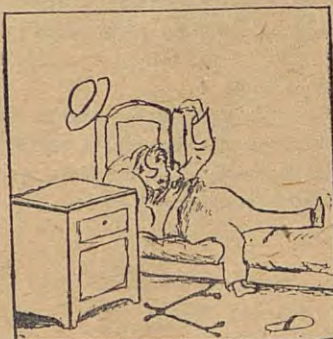
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 269 — CARLES BONASTRE

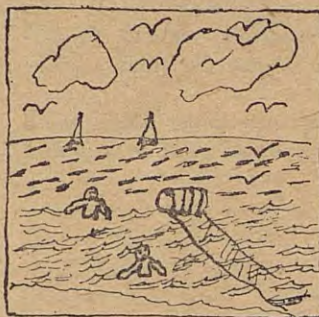
Joestic molt trist
tancat a la presó
però si tinc el VIROLET
ja no n'estic no

N.º 270 — JOAN POQUET

VIROLET tafanerot
a mi lo que més m'agrada
(no ho diguis a cap xicot)
es el jeure i el fé el mandra

N.º 271 — JOSEP PAITUVI

A mi m'agrada nedar
així passo l'estoneta
dintre de la dolça mar
que hi ha a la Barceloneta

N.º 272 — M.º ANTONIETA COT

Lo que més m'agradaria
és jugar amb la nineta;
jo molt bé la faig dormir
i li rento la robeta

N.º 273 — PERE SIMATS

Casi en res disfruto, jo,
tant com en fer caritat
per què a n'ls pobres que en faig,
tots me diuen bon minyú.

N.º 274 — JOAQUIM COMPANYY

Un auto voldria tenir
i així podria venir
a veure a n'el VIROLET
que m'és molt simpatiquet

N.º 275 — FRANCESC MIRÓ

M'agrada molt fer comèdia
i soc excel·lent actor
però quan ho faig millor,
és quant faig una tragèdia

N.º 276 — FRANCESC PADRÓS

Ço que ami m'agrada més,
és llegir unes obres
surten al primer de mes
i són d'en Folch i Torres

N.º 277 — JOSEP BARÓ

A mi m'agrada el ciclisme
i córrer per tots costats
mentre no faig disbarats
convertint-lo en cataclisme

N.º 268 — JESUS COSTA

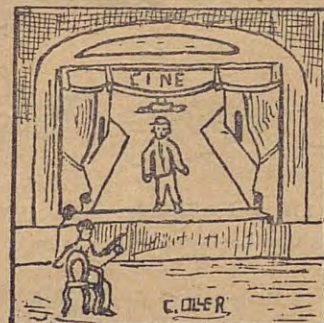
Si bé mon pare no ho vol
ma mare s'hi enfada
em daleixo pel futbol
i jugar-hi molt m'agrada

N.º 279 — JOAN ARADA

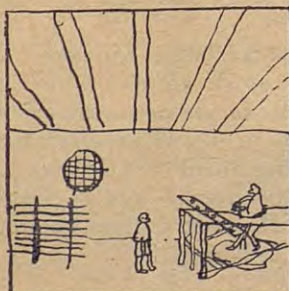
A mi m'agrada nedar
a la tarda en enfosquir
perquè a l'endemà al matí
no tinc d'anar-me a rentar

N.º 280 — CELESTI OLLER

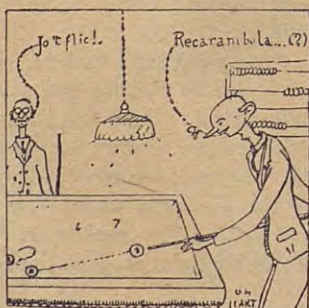
A mi m'agrada el cine
i així passo l'estona
veient en "Cocoliche"
el rei de la gran broma

N.º 281 — ESTEVE MANCLAUS

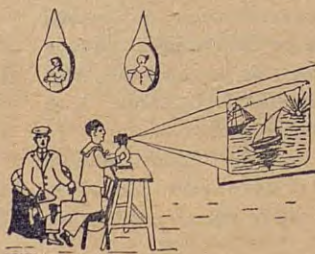
Jo vull fer-ne de ferrer
car m'agrada aquest ofici
i sempre que el veig fer
m'hi daleixo amb desfici

N.º 282 — LLUIS G. ICART

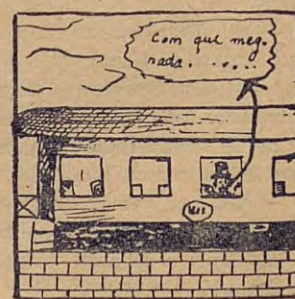
M'agrada fer caramboles
per si em paguen el café
per com que's joc de boles
sempre paga l'embrollé

N.º 283 — JACINTE CASALS

No estaria poc content
si fos per mi el "Pathe Baby"
el faria anar rabent
i com badaria l'avil..

N.º 284 — PAU CALBANY

Com que m'agrada el bacallà
aniré a Barcelona;
allà compraré una mona
perquè me'l pugui portar

Rodolins incomplets

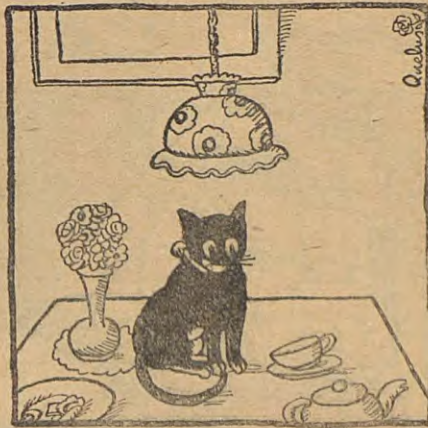
El te i la mixeta

A la tarda la Mercè

En reserva una miqueta

Qui més alegre que un xotis

HISTORIETA MUDA

FRASE FETA

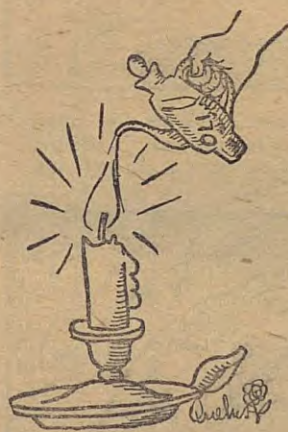

JEROGLIFIC

ENTRETENIMENT
 15.47
 20.
 51.
 91.

42.14
 9.14
 6.8
 5.
 3.3
 4.
 2.
 8.2
 13.1
 20

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

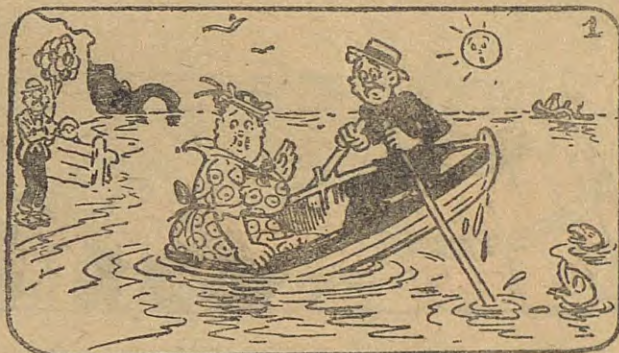

+ val 1 bo D
 Ke I rt d bay n

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1 D. Pep al senyor Ripoll, li trepitja un ull de poll. 2 El senyor Ripoll s'enfada, i li venta bufetada. 3 I després d'haver rebut, se l'enduen detingut. — Frase feta: Viure a la lluna. — Jeroglific: Qui no vulgui mals de cap, que no es mengi cap soldat. — Entreteniment: Un comptagotes.

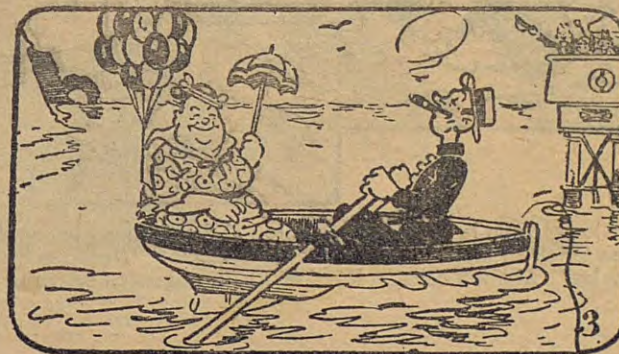
HISTORIETA MUDA

Un nou sistema exemplar,

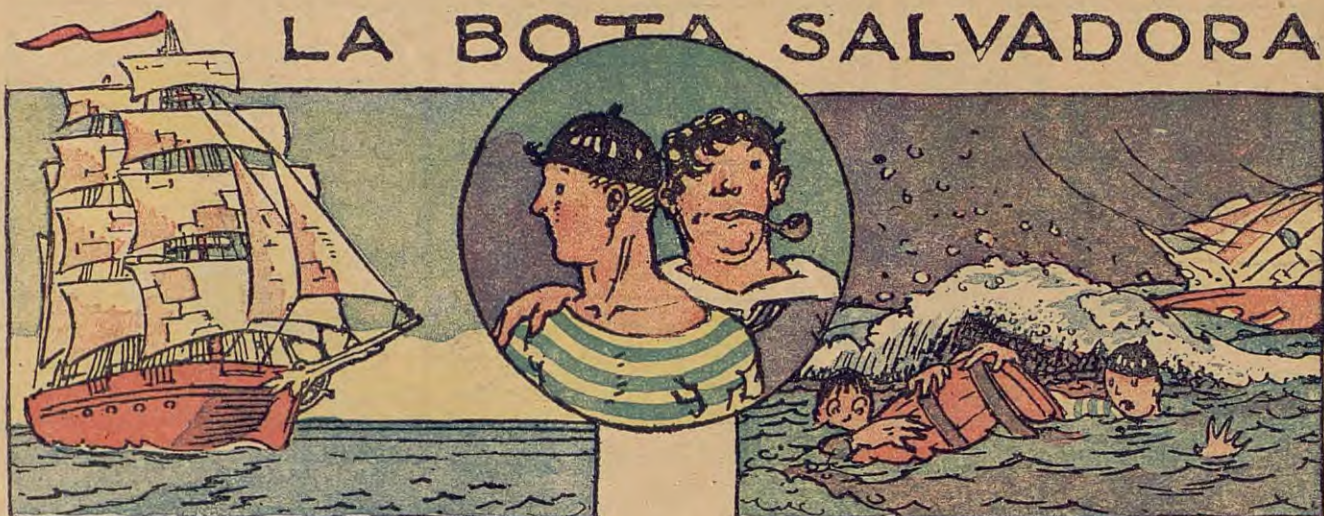
per passejar en barqueta

sens perill de naufragar.

(Del Comic Cuts)

LA BOTA SALVADORA

Amb temps esplèndid i vent favorable, navegaba prop les costes africanes la goleta «Estrella». En ella feien pràctica de marins en Roc i en Quim, dos espurnes, que si l'un era viu, l'altre no tenia pèl de curt, quan un dia cap al tard es girà tan fort temporal que l'«Estrella» no podent amb l'embat de les ones, naufragà. En Quim i en Roc pogueren salvar-se agafats a una bota i amb ella arribaren...

a una platja (no de moda, precisament) sinó tot lo contrari, puix no s'hi veia a ningú. Estaben reposant de les fatigues i emocions passades quan de sobte se'ls aparegué un ferotge lleó, amb la no gens santa intenció de cruspir-se'ls. L'ins-

tint de conservació els féu situar darrera la bóta amb l'astúcia de posar el buid de cara a ell; i en ata-

car-los giraren la bóta ràpidamente i el deixaren a dins agafat. Quan un cop dins veieren que treia la cua per un forat... Oh idea felíç!.. li feren un nus a la cua, de manera que no pogué despendre's de la pesada bóta i l'haurieu vist fent salts i cabrioles!.. Així fou com en Roc i en Quim pogueren salvar-se d'una tan gran aventura.